

zjištěno, že mezi stranami bylo ujednáno pevné roční nájemné 14.000 Kč a že splatné bylo půlletně předem částkou 7.000 Kč. Jest dále zjištěno, že žalovaný zaplatil při uzavření smlouvy závdavkem 1.000 Kč, a nesporné jest, že, když se dne 5. října 1928 do najatých místností nastěhoval, doplatil žalobci 6.000 Kč. Žalobce přednesl v žalobě, že těmito 7.000 Kč zaplacen bylo nájemné až do 31. března 1929 a že dne 1. dubna 1929 bylo splatné další pololetní nájemné 7.000 Kč. Nesporné jest, že žalovaný tuto činžovní splátku, ač upomenut, nezaplatil. Důsledkem toho mohl se žalobce podle § 1118 obč. zák. domáhati zrušení nájemní smlouvy teprve po uplynutí půlletí, za které žalovaný nájemné nezaplatil, t. j. dne 1. října 1929, kdy nastala splatnost nájemného 7.000 Kč za další půlletí od 1. října 1929 do 30. dubna 1930. Jelikož však žalobce podal žalobu o zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 obč. zák. již dne 20. dubna 1929, jest tato žaloba předčasnou. Odvolací soud usuzuje shodně se soudem první stolice, že se žalovaný ocitl již dne 2. dubna 1929 v prodlení se zaplacením prvních dvou činžovních dávek, splatných dne 1. října 1928 a 1. dubna 1929 a zakládá tento svůj úsudek na tvrzení žalovaného, že bylo ujednáno, že jako nájemné bude platiti 35 Kč z každého hektolitrů piva vyčepovaného v najatém hostinci, že důsledkem toho nezaplatil oněch 7.000 Kč při vstoupení do nájemního poměru jako nájemné za první půlletí nájmu (1. října 1928 do 31. března 1929), nýbrž za dobu, ve které vyčepuje v najatém hostinci 200 hl piva, a že v prvním půlletí vyčepoval jen 80 hl piva, pročez nebyl povinen platiti další nájemné dne 1. dubna 1929. Než odvolací soud neprávem takto zakládá svůj úsudek o splatnosti dvou pololetních činžovních dávek v den podání žaloby na svrchu uvedeném tvrzení žalovaného, ač vzal za zjištěno, že ujednáno bylo mezi stranami pevné pololetní nájemné předem splatné 7.000 Kč. Podle toho skutkového zjištění směrdatného pro posouzení včasnosti žaloby zapravil žalovaný činži za první půlletí (1. října 1928 do 31. března 1929) včas a ocitl se se zaplacením dalšího nájemného v prodlení teprve dne 1. dubna 1929, a to nájemného za druhé půlletí (1. dubna 1929 do 30. září 1929) a mohl se tudíž podle § 1118 obč. zák. domáhati zrušení smlouvy z důvodů neplacení nájemného teprve dne 1. října 1929.

Čís. 9597.

Otázka viny na rozluce manželství (nikoliv na hlubokém rozvratu manželství) řeší se jen potud, zda jest vinna ta či ona strana, či obě, či žádná; neřeší se však, v jakém stupni jest ta či ona strana vinna.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, Rv II 386/29.)

K žalobě manželky bylo manželství procesním soudem první stolice prohlášeno za rozloučené z viny žalovaného manžela. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že vyslovil rozlučku manželství z viny obou stran. Nejevvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y :

Žalobkyně uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 č. 4 c.ř.s., leč neprávem. Dovolatelka vidí tento důvod v tom, že prý se odvolací soud nevyjádřil, zda jest vina obou stran na rozvratu stejná, či zda jest ta či ona strana převážně vinna, pravě, že nepřichází v úvahu, zde jest vina žalovaného větší, protože za rozluku nežádá. Dovolatelka zastává názor, že lze manželství rozloučiti z viny obou stran jen, jsou-li stejně na rozluce vinny, což však odvolací soud netvrdil a přes to rozluku z viny obou stran vyslovil, pokládaje rozhodnutí viny na rozvratu za zbytečné a vedlejší. Dovolatelka zřejmě směsuje otázku viny na rozvratu s otázkou viny na rozluce. Otázka viny na rozvratu náleží podle § 13 písm. h) rozl. zák. k důvodu rozlukovému, a to tak, že soud musí předem uvážiti, zda žalující strana nemá na rozvratu převážnou vinu; neboť kdyby měla, pak by její žalobě nemohlo býti vyhověno. V té příčině však odvolací soud došel podle zjištěného jednání a chování žalovaného k úsudku, že se jeho vina rovná při nejmenším vině žalobkyně, t. j. že jest při nejmenším stejná, ač-li není větší. Stejná vina obou stran na rozvratu nebrání rozluce; bránila by jí jen převážná vina žalující strany. Ostatně přehlíží žalobkyně, že bylo manželství rozloučeno nejen z důvodu § 13 písm. h), nýbrž i z důvodu § 13 písm. e rozl. zák., kde na převážné vině nezáleží. Od otázky viny na rozvratu jest rozeznávati otázku viny na rozluce podle § 11 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák., podle něhož soud, vysloví-li rozluku, musí také uznati, zda jest na rozluce vinna jedna nebo druhá strana neb obě, nebo žádná. Tu se řeší otázka viny teprve po rozhodnutí, že rozluka jest odůvodněna. Ale řeší se — jak již řečeno — jen potud, zda jest vinna ta či ona strana, či obě, či žádná; neřeší se, v jakém stupni jest ta či ona strana vinna a neměří se podíly na vině, takže dojde k výroku o vině obou stran také tehdy, má-li jedna strana převážnou vinu na rozluce. Jest tudíž mylným názor dovolatelky, že bylo rozloučiti manželství jen z viny žalovaného, poněvadž jest převážně vinen.

Čís. 9598.

Pohledávkám bratrských pokladen přísluší výsadní zástavní právo na nemovitostech jen s věcným a časovým omezením, stanoveným pro nedoplatky výdělkové daně. Pro rozhodnutí o tom, zda přihlášeným pohledávkám přísluší přednostní pořadí, jest lhůstojno, zda byl v tom směru vznesen při rozvrhovém roku odpor.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, R I 785/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud prvé stolice revírní bratrské pokladně pohledávky v přednostním pořadí, ježto šlo o nedoplatky nejméně tříleté, an byl podnik již od července 1924 mimo provoz. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Mylně má rekurentka za to, že musí